

ÄËÄÄÄ I.

Ä êÿöî èîñîäèðð Èüîííí îðèðäàà öðöî
è ä êÿöî ñä îíäèää, ñä îó äí çäèèèðð

Мегре се прозя и побутна документите към края на бюрото.

– Подпишете това нещо, деца, и можете да отивате да си лягате.

„Децата“ бяха трима юначаги – вероятно едни от най-трудните за обработване, които са минали пред СП* от една година насам. Единият от тях, когото наричаха Деде, имаше вид на горила, а най-хилавият, с посинено око, можеше да си изкарва хляба като пехливан от панаирите.

Жанвие им подаде документите и писалката. След като вече бяха изплюли камъчето, сега те съвсем не си даваха зор с приказките и дори не прочетоха протокола от разпита, а само подписаха с отворен вид.

Мраморният часовник показваше три часа и няколко минути и по-голямата част от кабинетите в Ке дез Орфевр бяха потънали в мрак. От дълго време не се чуваше никакъв шум освен някой далечен клаксон или спирачките на занасящо по мокрите павета такси. Вчера сутринта, когато дойдоха, кабинетите пак бяха пус-ти, понеже нямаше девет часа и персоналът още не беше

---

*Ñĭ - Ñüääáíä îíèèöèÿ - áäè. îðää.

дошъл. Вече валеше, този ситен и меланхоличен дъжд, който винаги си вали.

Имаше повече от трийсет часа, откакто бяха между тези четири стени – понякога заедно, понякога поотделно, – докато Мегре и петимата му сътрудници се сменяха, за да ги обработват.

– Глупащи – каза комисарят, щом ги видя, – дълго ще продължи.

Обикновено с инатчийски характер, на глупаците е нужно доста време, за да пропеят. Въобразяват си, че като не отговарят или че като отговарят каквото им падне, макар и с риск да си противоречат на всеки пет минути, ще успеят да се измъкнат

Мислейки се за по-хитри от другите, те неизменно започват да се перчат: „Ако си мислите пък, че ще ме прецакате!“.

Месеци наред те действаха около улица „Лафайет“ и вестниците ги наричаха „пробивачите на стени“. Благодарение на едно анонимно обаждане най-после ги заловиха.

Все пак имаше още малко кафе по дъното на чашите, а върху котлона стоеше малък емайлиран кафеник. Всички бяха с опънати черти и посивели лица. Мегре толкова много беше пушил, че гърлото му се бе раздразнило, и той си каза, че като откарат тримата, ще предложи на Жанвие да отидат някъде да хапнат по една лучена супа. Желанието му за сън беше преминало. Някъде към единайсет часа го бе налегнала умората и той отиде да подремне малко в кабинета си. Сега вече не мислеше за спане.

– Предай на Вашо да ги отведе.

Точно когато излизаха от кабинета на инспекторите, телефонът иззвъня. Мегре вдигна слушалката и някакъв глас каза:

– Кой си ти бе?

Той смръщи вежди и не отговори веднага. От друга-та страна запитаха:

– Жюсийо?

Това беше името на инспектора, който трябваше да е на смяна и когото към десет часа Мегре бе отпратил да си ходи.

– Не, Мегре – промърмори той.

– Моля да ме извините, господин комисар. Обажда се Реймон от Централата.

Позвъняването идваше от другата сграда, където в една огромна зала пристигаха всички повиквания на полицейската помощ. Щом стъклото на някой от червените ограничители, поставени почти из цял Париж, беше счупено, върху картата, която заемаше част от стената, светваше малка лампичка и един от хората слагаше фиша си в процепа на телефонния комутатор: „Централата слуша“.

Понякога ставаше дума за сбиване, друг път за буйстваш пияница или за патрулен полицаи, нуждаещ се от помощ.

Човекът от Централата слагаше фиша в друг процеп: „Участъкът на улица „Грьонел“ ли е? Жюстен, ти ли си? Изпрати една кола на кея, височина 210...“.

През нощта в Централата дежуреха двама или три-ма души и несъмнено те също си приготвиха кафе. Понякога, когато се отнасяше до тежко произшествие, вдигаха на крак СП. Друг път телефонираха в Кея, за да се чуят с някой приятел. Мегре познаваше Реймон.

– Жюсийо си тръгна – каза той. – Нещо важно ли имаш да му казваш?

– Само че са открили трупа на младо момиче на площад „Вентимил“.

– Някакви подробности?

– По това време вече хората от 2-ри квартал трябва да са на мястото. Получих обаждането преди три минути.

– Благодаря ти.

Тримата здравеняци бяха напуснали кабинета. Жанвие се върна и както всеки път, когато не си доспиваше, клепачите му бяха малко зачервени, брадата пораснала и му придаваше вид на болен.

Мегре облече пардесюто си и потърси шапката.

– Тръгваш ли?

Един след друг слизаха по стълбите. Обикновено ходеха в Халите, за да хапнат по една лучена супа. Пред наредените в двора малки черни коли Мегре се поколеба.

– Открили са мъртво момиче на площад „Вентимил“ – каза той.

После промърмори като човек, който сякаш търсеше претекст, за да не отиде да си легне:

– Ще хвърлим ли един поглед?

Жанвие седна зад волана на една от колите. И двамата бяха като изцедени от прекараните в разпит часове, за да говорят.

Мегре не се сети, че 2-ри квартал е районът на Лъонон – този, когото колегите му бяха преименували в Инспектор Нелюбезния. А и да се бе сетил, това нямаше значение, понеже Лъонон можеше и да не е дежурен през нощта в участъка на улица „Ларошфуко“.

Улиците бяха пусати и мокри от ситните капчици, които образуваха ореоли около крановете за светилен газ, а силуетите на редките минувачи се пречупваха в стените. На ъгъла на улица „Монмартър“ и Големите булеварди едно кафене все още беше отворено, а по-

нататък се виждаха светещите надписи на две или три нощни заведения и такситата, които чакаха до тротоара.

Макар и на две крачки от площад „Бланш“, площад „Вентимил“ изглеждаше като спокойно островче. На него се намираще спряла полицейска кола. Близо до оградата на мъничката градинка четирима или петима души стояха прави около някакво светло тяло, проснато на земята.

Мегре веднага разпозна ниския и мършав силует на Лъонон. Инспектор Нелюбезния се бе отдалечил от групата, за да види кой идва, и от своя страна също бе познал Мегре и Жанвие.

– Катастрофа! – промърмори комисарят.

Защото очевидно Лъонон пак щеше да го обвини, че го прави нарочно. Тук се намираща в неговия квартал, в неговото владение. Точно когато е дежурен, се случва произшествие, което може би му предоставя чаканата от толкова години възможност да се отличи. А ето сега случайността довеждаше Мегре на мястото почти по едно и също време.

– Вкъщи ли ви се обадиха? – подозрително попита той, вече предупреден, че е заговор, скроен срещу него.

– Бях в Кея. Раймон ми звънна. Дойдох да видя.

Все пак Мегре нямаше да си отиде, без да разбере за какво се отнася, само за да пощади докачливостта на Лъонон.

– Мъртва ли е? – попита той и посочи проснатата на тротоара жена.

Лъонон кимна. Трима униформени полицаи се намираща на мястото, както и едно семейство – по-късно комисарят научи, че то минавало оттук, забелязало тялото и съобщило за него. Ако това се беше случило само на сто метра по-нататък, сигурно вече щеше да

има доста голямо струпване, но малко хора минаваха през площад „Вентимил“.

– Коя е?

– Не знаем. Няма документи у себе си.

– Има ли чанта?

– Не.

Мегре направи три крачки и се наведе. Младата жена лежеше на дясната си страна, бузата ѝ се допираше до мокрия тротоар и единият ѝ крак беше без обувка.

– Не намерихте ли обувката ѝ?

Льонон поклати отрицателно глава. През копринените чорапи се виждаха пръстите на краката ѝ – доста неочаквана гледка. Тя носеше вечерна рокля от бледосин сатен и може би заради позата роклята ѝ изглеждаше прекалено голяма за нея.

Лицето ѝ беше младо. Мегре си помисли, че сигурно няма повече от двайсетина години.

– Докторът?

– Чакам го. Трябваше да бъде тук.

Мегре се обърна към Жанвие.

– Ще трябва да се обадиш на съдебния отдел за установяване на самоличността. Да изпратят фотографите.

По роклята не се виждаше кръв. Като си послужи с електрическото фенерче на един от полицаите, комисарят освети лицето и му се стори, че окото, което се виждаше, беше леко отекло, а горната устна подута.

– Няма ли манто? – отново попита той.

Беше месец март. Времето бе меко, но не чак дотолкова, че да се разхождаш нощно време, и то при дъжд, с лека рокля с открити рамене, държаща се само на две тънки презрамчици.

– Може да не е била убита тук – мрачно промърмори Льонон, показвайки сякаш, че изпълнява дълга си,

като помага на комисаря, но че лично той не се интересува от случая.

Нарочно стоеше малко встрани. Жанвие вече се беше отправил към един от баровете на площад „Бланш“, за да телефонира. Скоро дойде такси, което докара лекар от квартала.

– Можете да хвърлите един поглед, докторе, но не променяйте положението на тялото преди идването на фотографите. Няма никакво съмнение, че е мъртва.

Лекарят се наведе, докосна китката и гърдите, изправи се безучастно, без да каже нито дума, и зачака като другите.

– Тръгваш ли? – попита жената, която държеше ръката на мъжа си и на която започваше да ѝ става студено.

– Почакай още малко.

– Какво да чакам?

– Не знам. Сигурно ще направят нещо.

Мегре се обърна към тях.

– Дадохте ли имената си и адреса?

– Да, на този господин.

Те посочиха Лъонон.

– Колко беше часът, когато открихте тялото?

Те се спогледаха.

– Към три часа си тръгнахме от кабарето.

– Три и пет – уточни жената. – Погледнах часовника си, докато ти беше на гардероба.

– Както и да е. Само след три-четири минути бяхме тук. Щяхме да заобиколим площада, когато видях някакво светло петно на тротоара.

– Беше ли вече мъртва?

– Предполагам. Не мърдаше.

– Не сте ли я докосвали?

Мъжът отрицателно поклати глава.

– Изпратих жена ми да предупреди полицията. На ъгъла на булевард „Клиши“ има полицейски участък. Знам го, защото живеем на две крачки оттам – на булевард „Де Батиньол“.

Жанвие скоро се върна.

– Ще бъдат тук след няколко минути – съобщи той.

– Предполагам, че Мьорс не е бил там?

Без да може да каже защо, Мегре имаше чувството, че започва един доста заплетен случай. С лула в устата и с ръце в джобовете, той чакаше, като от време на време хвърляше поглед към проснатото тяло. Синята рокля далеч не изглеждаше нова, а доста овехтяла, при това платът беше съвсем обикновен. Това би могла да бъде рокля на всяка една от многобройните танцьорки*, които работеха в нощните заведения в Монмартър. Обувката също би могла да бъде на някоя от тях – сребърна обувка с много висок ток, чиято изтъркана подметка ясно се виждаше.

Първата мисъл, която идваше наум, бе, че прибирайки се вкъщи, една танцьорка е била нападната и са ѝ откраднали чантата. Но в такъв случай обувката нямаше да изчезне и убиецът вероятно нямаше да си прави труда да взима мантото на жертвата.

– Сигурно е била убита другаде – каза той полугласно на Жанвие.

Надаващият ухо Лънон чу, но се задоволи с горчива усмивка, понеже той бе подхвърлил подобна идея.

Ако е убита другаде, защо трупът е донесен на този площад? Малко вероятно беше убиецът да е пренесъл

*Entraîneuse (сд.) – а̀сѝа̀, і̀у̀і̀а̀а̀ о̀і̀-а̀і̀ і̀о̀а̀а̀і̀а̀ і̀а̀ а̀у̀ѐа̀а̀д̀н̀ѐѐ. І̀с̀і̀а̀-а̀а̀а̀ і̀ѐа̀а̀і̀ і̀і̀і̀ѐ-а̀ і̀а̀ н̀ѐо̀в̀а̀а̀ а̀ і̀і̀у̀і̀і̀ с̀а̀а̀а̀а̀а̀і̀ѐа̀, +èỳòì с̀а̀а̀а̀-а̀ а̀ а̀а̀ о̀а̀èè-а̀ і̀і̀н̀а̀d̀èòàèèòà а̀а̀ о̀àìòòààò – а̀а̀è. і̀òàà.

на рамо младата жена. Трябва да е използвал кола. В такъв случай той лесно би могъл да я скрие на някое пусто място или да я хвърли в Сена.

Мегре не си признаваше, че това, което най-много го интересуваше, бе лицето на жертвата. Той познаваше само единия профил. Може би нараняванията ѝ придаваха този начумерен вид? Човек би я взел за малко сърдито момиченце. Сресаните ѝ назад меки кафяви коси естествено се къдреха. От дъжда гримът ѝ се беше размазал, но това, вместо да я състарява или загрозява, я правеше още по-млада и привлекателна.

– Елате за момент, Льонон.

Мегре го отведе настрана.

– Слушам ви, шефе.

– Имате ли нещо предвид?

– Добре знаете, че нямам никога нищо предвид. Аз съм само един квартален инспектор.

– Никога ли не сте виждали това момиче?

Льонон беше човекът, който най-добре познаваше околностите на площадите „Бланш“ и „Пигал“.

– Никога.

– Дали е танцьорка?

– Ако е такава, то тя не е от постоянните. Познавам ги почти всичките.

– Ще имам нужда от вас.

– Не се чувствайте задължен да ми го казвате само за да ми направите удоволствие. От момента, в който Ке дез Орфевр се заема със случая, той повече не ме засяга. Забележете, че не протестирам. Това е естествено. Свикнал съм. Трябва само да ми дадете заповеди и аз ще ги изпълнявам, доколкото мога.

– Може би няма да е зле, ако още сега поразпитате портиерите на нощните заведения.

Льонон хвърли поглед към тялото и въздъхна:

– Отивам.

Според него нарочно го отдалечаваха. Видяха го да пресича улицата с вечно уморената си походка, а самият той се постара да не се обръща назад.

Колата на съдебния отдел за установяване на самоличността пристигна. Един от полицаите се опитваше да отстрани някакъв пияница, който се беше приближил и се възмущаваше, че не се притичват на помощ на „малката дама“.

– Всички ченгета сте еднакви, всичките. Само защото някой е пийнал една чашка повече...

Щом снимките бяха направени, докторът се наведе над тялото, обърна го по гръб и откри цялото лице, което така изглеждаше още по-младо.

– От какво е умряла? – попита Мегре.

– От счупване на черепа.

Пръстите на лекаря опипваха косата на мъртвата.

– Била е ударена по главата с много тежък предмет, чук, гаечен ключ, оловна тръба, знам ли? Преди това е получила други удари по лицето, вероятно юмручни.

– Можете ли да определите приблизително часа на смъртта?

– Според мен между два и три часа сутринта. Доктор Пол ще ви даде по-точни сведения след аутопсията.

Камионетката на съдебния институт също вече беше дошла. Хората само чакаха знак, за да сложат тялото на носилката и да го откарат към моста „Аустерлиц“.

– Давайте! – въздъхна Мегре.

Потърси с очи Жанвие.

– Ще хапнем ли нещо?

Нито единият, нито другият бяха гладни, но все пак седнаха в една бирария и – понеже един час по-рано

бяха решили – си поръчаха лучена супа. Мегре се бе разпоредил снимката на мъртвата да бъде изпратена на вестниците, за да можеше да излезе още в сутрешните издания, ако това беше възможно.

– Ще ходите ли там? – попита Жанвие.

Мегре знаеше, че той намеква за моргата, която сега се наричаше съдебномедицински институт.

– Сигурно ще намина.

– Доктор Пол ще бъде там. Телефонирах му.

– Един калвадос?

– Щом настоявате.

Две жени на съседната маса ядяха кисело зеле. Бяха танцьорки, облечени във вечерни рокли, и Мегре внимателно ги наблюдаваше, сякаш търсеше да открие и най-малките разлики между тях и мъртвото момиче.

– Вкъщи ли се прибиращ?

– Ще ви придружа – реши Жанвие.

В четири и половина влязоха в съдебномедицинския институт, където току-що пристигналият доктор Пол обличаше бялата си престилка и както винаги при извършване на аутопсия, на долната му устна имаше залепнала цигара.

– Прегледахте ли я, докторе?

– Хвърлих един поглед.

Тялото беше голо върху мраморната плоча и Мегре отмести погледа си.

– Какво мислите?

– Давам ѝ между деветнайсет и двайсет и две години.

Имала е добро здраве, но подозирам, че не си е дояждала.

– Кабаретна танцьорка ли е била?

Доктор Пол го погледна с малките си хитри очички.

– Искате да кажете – момиче, което спи с клиентите си?

– Горе-долу.

– В такъв случай отговорът е „не“.

– Защо сте толкова категоричен?

– Защото това момиче никога с никого не е спало.

Жанвие, който несъзнателно разглеждаше осветеното от електрическия рефлектор тяло, извърна глава, като се изчерви.

– Сигурен ли сте в това?

– Напълно.

Докторът слагаше каучуковите ръкавици и подреждаше инструментите върху емайлираната маса.

– Тук ли ще останете?

– Отиваме в съседната стая. Много ли ще се бавите?

– По-малко от час. Зависи какво ще открия. Искате ли анализ от стомашното съдържание?

– За предпочитане е. Никога не се знае.

Мегре и Жанвие отидоха в съседния кабинет и седнаха със загрижен вид, като в чакалня. В погледа на двамата се беше запечатал образът на младото бяло тяло.

– Питам се коя ли е тя? – промърмори Жанвие след продължително мълчание. – Човек облича вечерна рокля само ако отива на театър, в някои нощни заведения или на светска вечер.

И двамата като че ли ги занимаваше една и съща мисъл. Нещо куцаше. Светските приеми, на които хората се обличаха във вечерно облекло, не са много и там рядко можеше да се види толкова евтина и овехтяла рокля като тази на непознатата.

Но от друга страна, след твърдението на доктор Пол им беше трудно да си представят младата жена на работа в някой от баровете на Монмартър.

– Сватба? – подхвърли Мегре, без сам да си вярва на това. Още един случай, при който човек се облича по-специално.

– Мислите ли?

– Не.

Мегре въздъхна и запали лулата си.

– Да почакаме.

Десетина минути и двамата седяха мълчаливо, после Мегре каза на Жанвие:

– Ще те затрудни ли да потърсиш дрехите ѝ?

– Наистина ли държите?

– Освен ако изпитваш страх.

Жанвие отвори вратата и бяха изминали една-две минути, когато се върна, но толкова блед, че Мегре си помисли да не почне да повръща. В ръката си държеше синята рокля и бельото.

– Пол скоро ли ще свърши?

– Не знам. Предпочетох да не гледам.

– Дай ми роклята.

Роклята беше често прана и като се разпореше подгъвът, се виждаше, че цветът ѝ бе избелял. Имаше етикет с думите: „Госпожица Ирен, улица „Дуе“ 35а“.

– Близко е до площад „Вентимил“ – отбеляза Мегре.

Разгледа чорапите – едното стъпало беше влажно, бикините, сutiена, тънкия колан за жартиери.

– Само това ли е носила?

– Да. Обувката е купена от улица „Нотр Дам дьо Лорет“.

Отново в квартала. Ако не беше твърдението на доктор Пол, всичко точно отговаряше на танцърка или на млада жена, търсеца авантюра в Монмартър.

– Може би Лънон ще открие нещо? – подхвърли Жанвие.

– Съмнявам се.

И двамата не се чувстваха съвсем добре, тъй като не можеха да престанат да мислят за това, което ставаше

от другата страна на вратата. Тя се отвори чак след четирийсет и пет минути. Когато погледнаха в съседната стая, трупът вече не беше там, а човек от съдебномедицинския институт затваряше един от металните шкаfoве, където се съхраняваха телата.

Доктор Пол съблече престилката си и запали цигара.

– Не открих кой знае какво – каза той. – Смъртта е причинена от счупване на черепа. Имало е не само един удар, а няколко – най-малко три, – нанесени с голяма сила. Не съм в състояние да кажа с какъв предмет си е послужил убиецът. Може да бъде както някакъв инструмент, така и медна пиростия или свещник – какъвто и да е тежък предмет. Отначало жената е паднала на колене и се е опитала да се хване за убиеца, защото взех проба от тъмните вълнени частички под ноктите. Още сега ще ги изпратя в лабораторията. Това, че става дума за вълна, вероятно ще ни насочи към мъжки дрехи, за които тя се е опитала да се задържи.

– Значи е имало борба.

Доктор Пол отвори един шкаф, където заедно с престилката, каучуковите ръкавици и различни предмети държеше и бутилка алкохол.

– Искате ли една чашка?

Без да проявява излишна срамежливост, Мегре прие. Жанвие го погледна и също кимна с глава.

– Това, което ще добавя, е само личното ми мнение. Преди да бъде ударена с някакъв предмет, са ѝ нанесени удари по лицето – с юмрук или дори с отворена ръка. Бих казал даже, че са ѝ ударени бая плесници. Не знам дали точно в този момент е паднала на колене, но съм склонен да мисля така, и тогава вероятно е решил да свърши с нея.

– Следователно не е възможно да е била нападната отзад?

– Определено не.

– Значи не може да става дума за някой хулиган, който я е изненадал на ъгъла на улицата?

– По мое мнение не. И нищо не доказва, че е станало навън.

– Научихте ли нещо от съдържанието на стомаха?

– Да. А също и от кръвния анализ.

– Какво?

На устните на доктор Пол се появи тънка усмивчица, която сякаш казваше: „Внимание! Ще ви разочаровам“.

Израча малко, като че ли щеше да разказва някоя от забавните истории, какъвто навик имаше.

– Била е почти мъртво пияна.

– Сигурен ли сте?

– Утре в доклада ми ще намерите откритата в кръвта алкохолна концентрация. Ще ви изпратя също резултатите от цялостния анализ, който ще направя на стомашното съдържание. За последен път вероятно се е хранила около шест или осем часа преди смъртта.

– В колко часа е умряла?

– Около два часа сутринта. По-скоро преди два, отколкото след това.

– Това означава, че за последен път е яла в шест или седем часа вечерта.

– Но не и че е пила за последен път.

Невъзможно беше тялото да е лежало дълго време на площад „Вентимил“, без да бъде открито. Десет минути? Четвърт час? Сигурно не повече.

Така че са изминали най-малко четирийсет и пет минути от момента на смъртта до времето, когато тялото ѝ е било оставено на тротоара.

– Бижута?

Доктор Пол отиде в съседната стая да ги потърси. Бяха чифт златни обеци, украсени с много малки рубини, изобразяващи цвете, и гривна, също с рубин, но малко по-голям. Не бяха боклуци, но нямаха и кой знае каква стойност. Съдейки по стила, и трите неща датираха отпреди трийсетина години, ако не и по-рано.

– Това ли е всичко? Изследвахте ли ръцете ѝ?

Една от способностите на доктор Пол бе да определя професията на хората по различните деформации на ръцете им и много пъти това позволяваше идентифицирането на непознатите.

– Известно време сигурно е работила като прислужница, но не задълго. Не е била нито машинописка, нито шивачка. Преди три-четири години е била оперирана от апандисит от второразряден хирург. Това е всичко, което мога да ви кажа засега. Да си легате ли отивате?

– Мисля, че да – промърмори Мегре.

– Лека нощ. Аз оставам. Ще получите отчета ми към девет часа сутринта. Още по една чашка?

Мегре и Жанвие излязоха навън; върху палубите на закотвените за нея шлепове вече се забелязваше раздвижване.

– Да ви закарам ли до вас, шефе?

Мегре прие. Минаха покрай Лионската гара, където един влак току-що бе пристигнал. Небето избледняваше. Въздухът бе по-студен, отколкото през нощта. Малко прозорци бяха осветени и в далечината се мяркаше по някой човек, отиващ на работа.

– Не искам да те виждам в кабинета преди следобед.

– А вие?

– Сигурно и аз ще поспя.

– Лека нощ, шефе.

Мегре безшумно изкачи стълбището. Тъкмо се мъчеше да вкара ключа в ключалката, когато вратата се отвори и госпожа Мегре, по нощница, светна лампата и го погледна с примижали от силната светлина очи.

– Късно се връщаш? Колко е часът?

Дори и когато беше дълбоко заспала, той не успяваше да се качи по стълбите, без тя да го чуе.

– Не знам. Минава пет.

– Не си ли гладен?

– Не.

– Бързо си лягай. Една чаша кафе?

– Благодаря.

Съблече се и се пхна в топлото легло. Вместо да заспи, продължи да мисли за мъртвото момиче от площад „Вентимил“. Чуваше как навън Париж малко по малко се пробужда, различаваше отделни, по-близки или по-далечни звуци, отначало разпокъсани, но постепенно сливащи се в една позната мелодия. Портиерите започнаха да изнасят кофите за боклук на края на тротоара. По стълбите отекнаха стъпките на малката прислужница на млекаря, която щеше да остави бутилките с мляко пред вратите.

Сетне госпожа Мегре предпазливо се измъкна, а той се усмихна и се помъчи да не се издаде. Чу я в банята, след това в кухнята, където тя запали газта, и скоро почувства как миризмата на кафе изпълва апартамента.

Не се мъчеше нарочно да не заспива. Не му се спеше, защото вероятно беше прекалено изморен.

Жена му, която закусваше, подскочи, когато по пантофи и халат той влезе в кухнята. Лампата беше все още запалена, докато навън вече се бе съмнало.

– Не спиш ли?

- Както виждаш.
- Искаш ли да закусиш?
- Ако е възможно.

Тя не го попита защо бе прекарал по-голямата част от нощта навън. Беше забелязала мокрото му пардесю.

- Не си ли настинал?

След като изпи кафето, той взе телефона и позвъни в участъка на 2-ри квартал.

- Инспектор Лъонон там ли е?

Нощните заведения отдавна бяха затворили и Лъонон можеше да си е легнал. Но беше в кабинета си.

- Лъонон? Мегре е на телефона. Нещо ново?

– Нищо. Посетих всички кабарета и разпитах таксиметровите шофьори на стоянката.

Мегре очакваше това поради късата фраза, подхвърлена от доктор Пол.

- Мисля, че можете да отидете да си легнете.

- А вие?

На езика на Лъонон това означаваше:

„Изпращате ме да спя, за да разследвате случая, както вие намерите за добре. Така че после да кажат: „Този глупак Лъонон нищо не направи!“.

Мегре си помисли за слабата и болнава госпожа Лъонон, чиито недъзи не ѝ позволяваха да напуска апартамента на площад „Константин-Пекьор“. Когато инспекторът се прибираше у дома, то бе само за да чуе охканията и упреците ѝ, да пооправи нещо и да напазува.

- „Сигурен ли си, че си изчистил под бюфета?“

Стана му жал за Нелюбезния.

– Открих малка следа. Не съм сигурен, че ще даде нещо.

От другата страна мълчаха.

– Ако наистина не ви се спи, ще мина да ви взема след час-два.

– Ще бъда в кабинета.

Мегре се обади в Ке дез Орфевр да му изпратят кола, като преди това поръча да минат през съдебномедицинския институт и да вземат дрехите на момичето. В банята за малко да заспи и за момент му се прииска да телефонира на Лънон, и да го изпрати сам да посети госпожица Ирен на улица „Дуе“.

Вече не валеше. Небето беше бяло, с някакво жълтеникаво сияние, което даваше надежда за слънце през деня.

– Ще се прибереш ли за обяд?

– Вероятно. Не знам.

– Струва ми се, че се надяваше тази нощ да приключиш с разследването?

– Приключих. Става дума за друго.

Преди да излезе, изчака малка кола на СП да спре на тротоара. Шофьорът натисна три пъти клаксона. От прозореца Мегре му направи знак, че слиза.

– До скоро.

Десет минути по-късно, когато колата се движеше из квартал „Монмартър“, той вече беше забравил за безсънната нощ.

– Спри някъде да прием по едно бяло вино! – каза той.